

Sygn. akt VI P 552/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Wiesława Bożenna Benedysiuk, Bogumiła Krzywińska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Z.

przeciwko (...) w S.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę

1. ustala, że powoda J. Z. łączył stosunek pracy z pozwaną (...) w S. w okresie od dnia 26 maja 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku;
2. zasądza na rzecz powoda J. Z. od pozwanej (...) w S. kwoty:
 - a. 2.350,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2012 roku,
 - b. 2.350,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za lipiec 2012 roku,
 - c. 2.350,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 września 2012 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za sierpień 2012 roku;
3. umarza postępowanie w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za pracę za maj 2012 roku;
4. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa koszty poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Wiesława Bożenna Benedysiuk Joanna Napiórkowska – Kasa Bogumiła Krzywińska

Sygn. akt VI P 552/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2016 roku (data prezentaty) powód J. Z. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) (...) w S. kwoty 9.120,81 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres od 26 maja 2012 roku do 30 września 2012 roku wraz z odpowiednio liczonymi odsetkami ustawowymi.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony w pozwanej na stanowisku prezesa zarządu, oraz że w okresie od 1 grudnia 2010 roku do 25 maja 2012 roku był niezdolny do pracy w związku z chorobą. Powód dodał, że z dniem 26 maja 2012 roku wrócił do pracy, jednak pracodawca nie wypłacił mu należnego wynagrodzenia za pracę.

(pozew – k. 1 - 2)

Nakazem zapłaty z dnia 21 września 2016 roku Sąd nakazał, aby pozwana wypłaciła powodowi żądane przez niego kwoty w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 7)

Od powyższego nakazu pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości. Pozwana wniosła również o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że bezspornym jest między stronami, że powód w okresie od 1 grudnia 2010 roku do 25 maja 2012 roku przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Jednocześnie pozwana wskazała, że powód powinien przedstawić zaświadczenie lekarskie dopuszczające go do pracy po dniu 25 maja 2012 roku, co jednak nie nastąpiło. Pozwana dodała, że powód wiedział, że jest trwale częściowo niezdolny do pracy i nie otrzyma zaświadczenia lekarskiego od lekarza medycyny pracy. Pozwana wskazała również, że w okresie objętym pozwem powód nie był w stanie bieżąco kierować spółdzielnią poza przeprowadzaniem rozmów telefonicznych i rzadkimi pobytami w siedzibie spółdzielni, zaś w okresie od 27 sierpnia 2012 roku do 4 września 2012 roku przebywał w szpitalu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 12 - 15)

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2017 roku powód zmodyfikował powództwo, wnosząc dodatkowo o ustalenie istnienia stosunku pracy z pozwaną w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku.

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2019 roku powód cofnął pozew w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za pracę za maj 2012 roku, na co pozwany wyraził zgodę.

(dowód: protokół rozprawy z dnia 22.06.2017r. – k. 50)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w pozwanej (...) w S. na podstawie umowy o pracę od dnia 16 maja 1994 roku na stanowisku prezesa zarządu.

W okresie od 1 grudnia 2010 roku do 31 maja 2011 roku powód przebywał na zasiłku chorobowym, a następnie w okresie od 1 czerwca 2011 roku do 25 maja 2012 roku miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W okresie choroby powoda rada nadzorcza spółdzielni powołała dwóch pełnomocników w osobach J. B. i J. M., którzy zastępowali powoda. Powód wrócił do pracy w pozwanej dnia 26 maja 2012 roku. Powód nie wykonał badań medycyny pracy, nie otrzymał jednak skierowania na takie badanie od pracodawcy.

Powód w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę łączącej go z pozwaną. W tym czasie miał określone miejsce pracy (swój gabinet) i formalnie pełnił funkcję Prezesa. Podpisywał także dokumenty z każdej dostawy z danego dnia oraz wszystkie kopie przelewów bankowych. Powód był w pracy codziennie, także w soboty. Zdarzyło się (kilka razy), że w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku nie przyszedł do pracy.

Na zebraniach rady nadzorczej, w szczególności w dniach 6 i 19 czerwca 2012 roku oraz 30 lipca 2012 roku powód był obecny i referował na nich liczne sprawy, które w tamtym czasie zajmowały spółdzielnię.

W okresie od 27 sierpnia 2012 roku do 4 września 2012 roku powód przebywał w szpitalu.

(dowód: umowa o pracę – k. 3, informacja z ZUS – k. 267, karta informacyjna ze szpitala – k. 16, zeznania świadka J. M. – nagranie rozprawy z 11 stycznia 2018r. od 00:26:14 do 00:51:49; zeznania świadka A. P. – nagranie rozprawy z 11 stycznia 2018r. od 00:51:57 do 01:21:11; protokoły rady nadzorczej – k. 48-48v, 85-134; potwierdzenia przelewów - k. 139-152; dokumenty księgowe dotyczące dostaw owoców – 153-199; lista obecności na radzie nadzorczej – k. 207-209; zeznania prezesa pozwanej S. D. – protokół rozprawy z dnia 27.09.2018r. od 01:18:04 do 01:40:24; zeznania powoda J. Z. – nagranie rozprawy z 27 września 2018r. od 00:13:36 do 01:16:24)

Decyzją z dnia 13 lipca 2012 roku ZUS II Oddział w W. przyznał powodowi prawo do renty z tytułu częściowego niezdolności do pracy na stałe od dnia 26 maja 2012 roku. Decyzja ta była poprzedzona orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 czerwca 2012 roku, który orzekł, że powód jest trwale częściowo niezdolny do pracy, a datą powstania częściowej niezdolności do pracy jest 1 grudnia 2010 roku. Pierwsza renta została powodowi wypłacona w sierpniu 2012 roku.

(dowód: decyzja z dnia 13.07.2012r. – k. 44; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 43; pismo ZUS z 5 marca 2013r. – k. 229; 231; protokół rozprawy z dnia 27.09.2018r. od 00:13:36 do 01:18:04)

W okresie od 1 października 2012r. do 31 grudnia 2012r. powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy zlecenia i pracuje nadal.

W 2012r. pozwany wypłacił na rzecz powoda wyłącznie następujące należności:

- kwotę 900,00 zł za październik 2012r.;

- kwotę 900,00 zł za grudzień 2012r.

(dowód: pismo pozwanego z 11 lutego 2013r. – k. 226; pismo pozwanego z 18 lutego 2013r. – k. 227; pismo pozwanego z 28 lutego 2013r. – k. 228; pismo pozwanego z 26 kwietnia 2013r. – k. 232; decyzja ZUS z 20 maja 2013r. – k. 233-235; pismo pozwanego z 1 lipca 2013r. – k. 236; pismo ZUS z 5 lipca 2013r. – k. 237; decyzja ZUS z 20 sierpnia 2013r. – k. 238-240; wniosek o ponowne ustalenie emerytury z 29 stycznia 2014r. – k. 241; pismo pozwanego z 15 stycznia 2014r. – k. 242; decyzja ZUS z 31 stycznia 2014r. – k. 243; pismo pozwanego z 18 lutego 2014r. – k. 244; kwit – k. 245; decyzja ZUS z 27 listopada 2014r. – k. 246; decyzja ZUS z 3 lutego 2015r. – k. 247; zestawienie – k. 248)

W dniu 20 lipca 2015r. pracodawca wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym podał, że stosunek pracy ustał w dniu 25 maja 2012r. w wyniku wygaśnięcia z tytułu wyczerpania okresu zasiłku chorobowego i rehabilitacyjnego oraz braku zezwolenia lekarskiego na kontynuowanie pracy, a także że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 11 dni, za który wypłacono mu ekwiwalent.

Pismem z dnia 17 lipca 2015r. powód zwrócił się z prośbą o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie okresu zatrudnienia, trybu rozwiązania stosunku pracy oraz wykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

W dniu 28 lipca 2012r. wydano powodowi sprostowane świadectwo pracy, w którym podano, że stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę.

Nie sprostowano treści dotyczących okresu zatrudnienia i wykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

(dowód: świadectwo pracy z 20 lipca 2015r. – k. 38; pismo powoda z 11 sierpnia 2015r. – k. 37; pismo powoda z 17 lipca 2015r. – k. 39; świadectwo pracy z 28 lipca 2012r. – k. 41)

W dniu 30 lipca 2012r. powód zwrócił się do pracodawcy z wnioskiem o udzielenie zaległego urlopu wypoczynkowego za okres od 2009r. do 2012r.

(dowód: wniosek urlopowy z 30 lipca 2012r. – k. 42)

Wyrokiem z dnia 25 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Garwolinie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. I C 541/17, oddalił powództwo J. Z. przeciwko (...) w S. o zapłatę kwoty 1.600,00 zł z tytułu łączącej strony umowy zlecenia za pracę świadczoną we wrześniu 2012r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z 25 maja 2018r. – k. 273-276v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania, a także na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie, I Wydziału Cywilnego z dnia 25 maja 2018r., sygn.. akt I C 541/17 (k.273).

Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, różnie jednak oceniając ich wiarygodność. W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie, w jakim twierdzi, że po dniu 26 maja 2012 roku pracował ciągle na rzecz pozwanej, odmawiając jednocześnie wiary zeznaniom świadków J. M. oraz A. P. oraz prezesa pozwanej S. D. w zakresie, w jakim twierdzili, że w tym okresie powód jedynie sporadycznie, przez kilka godzin w tygodniu przychodził do pracy. W ocenie Sądu za dużym zaangażowaniem powoda w pracę przemawiają protokoły zebrania rady nadzorczej w dniach 6 i 19 czerwca 2012 roku oraz 30 lipca 2012 roku. Na tych posiedzeniach powód był obecny i referował liczne sprawy, które zajmowały spółdzielnię w tamtym czasie. Dobre zorientowanie powoda w sprawach spółdzielni, a także zlecenie mu przez radę nadzorczą załatwienia poszczególnych spraw, jak zwolnienia pracowników, świadczą o tym, że powód stale pracował jako prezes zarządu, jego praca nie miała charakteru incydentalnego.

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie strony pozwanej do dostarczenia wydruków rozmów telefonicznych z numerów (...), uznając wniosek jako niecelowy. Sąd miał bowiem na uwadze oświadczenie złożone przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 11 stycznia 2018r., z którego wynika, że z numeru (...) mogli korzystać wszyscy pracownicy według potrzeb. Telefon był usytuowany w dwóch pokojach, nie był przypisany do jednej osoby. Natomiast numer (...) był przyporządkowany wyłącznie powodowi, ale mógł mu służyć także do rozmów prywatnych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku, a także roszczenie o wynagrodzenie za pracę za ten okres.

W pierwszej kolejności Sąd zajął się roszczeniem powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku, ustalenie to ma bowiem charakter prejudycjalny wobec dalszych roszczeń o wynagrodzenie za pracę.

Na wstępie należy zauważyć, że podstawą prawną dla powództwa o ustalenie istnienia prawa bądź stosunku prawnego jest regulacja z art. 189 KPC. Zgodnie z tym przepisem powód musi wykazać dodatkowo istnienie interesu prawnego uzasadniającego jego roszczenie. Interes ten stanowi więc podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jednocześnie jest on kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony praw podmiotowych. Przez „interes” należy rozumieć potrzebę wynikającą z sytuacji, w jakiej powód się znalazł, natomiast „prawny” dotyczy szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych podmiotu. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym. W orzecznictwie podkreśla się, że na podstawie art. 189 KPC pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub sprawia, iż oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą się zaktualizować dopiero w przyszłości (wyrok SN z dnia 5 grudnia 2002 roku, sygn. akt I PKN 629/01). Ustalenie istnienia stosunku pracy warunkuje prawo do niektórych bieżących i przyszłych świadczeń z ubezpieczeń społecznych, a także rzutuje przez konstrukcję stażu ubezpieczenia, na ich wysokość. Ustalenie istnienia lub treści stosunku pracy jest w takim przypadku sposobem ochrony praw i uprawnień pracowniczych, gdy jeszcze nie jest możliwe dochodzenie świadczeń od pracodawcy albo z ubezpieczeń społecznych (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I PK 132/16). Słusznie wskazał SN w wyroku z dnia 15 grudnia 2009 roku, sygn. akt II PK 156/09, skoro sam ustawodawca wyodrębnia jako

samodzielną sprawę o ustalenie stosunku pracy (art. 231 KPC, art. 461 § 11 KPC, art. 631 KPC), to oznacza to, że są to regulacje szczególne do art. 189 KPC i potwierdzają jedynie, że w takim powództwie o ustalenie zawsze zawiera się interes prawny, o który chodzi w tym przepisie. W sporze o istnienie stosunku pracy, żądanie jego ustalenia zawsze stanowi o żywotnym prawie (interesie) powoda pracownika nie tylko aktualnym lecz i przyszłym, nie tylko w sferze zatrudnienia lecz i ubezpieczenia społecznego. W niniejszej sprawie należy więc uznać, że powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia między nim, a pozwaną spółką stosunku pracy, w szczególności zaś ten interes nie wyczerpuje się w jego roszczeniu o wynagrodzenie za pracę.

W niniejszej sprawie nie było przedmiotem sporu, że umowa zawarta między stronami ma charakter umowy o pracę. Istota sporu sprowadzała się do kwestii, czy umowa o pracę nadal wiązała strony po dniu 26 maja 2012 roku. Strona pozwana podnosiła, że umowa ta wygasła, powołując się po pierwsze na to, że powód był nadal niezdolny do pracy, o czym świadczy chociażby przyznanie mu renty, a także na to, że powód nie dostarczył zaświadczenia lekarskiego, bez którego nie mógł być dopuszczony do pracy. Powód podnosił, że pomimo braku zaświadczenia lekarskiego faktycznie przez sporny okres wykonywał czynności pracownicze, stawiał się w pracy, pozwana zaś w żaden sposób nie rozwiązała z nim umowy o pracę.

W ocenie Sądu – w świetle dowodów – argumentacja powoda zasługuje na uwzględnienie. Niewątpliwie w dniu 26 maja 2012 roku, jak i w okresie następującym po tym dniu, umowa o pracę wiązała nadal obie strony. Ustawodawca przewidział zamknięty katalog sposobów zakończenia stosunku pracy, wskazując na możliwość jednostronnego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, bądź bez wypowiedzenia, rozwiązanie jej za porozumieniem stron, czy też na rozwiązanie umowy z upływem czasu, na który była zawarta (art. 30 § 1 KP). Ponadto w Kodeksie pracy przewidziano też możliwość wygaśnięcia umowy o pracę (art. 63 i nast. KP). Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powodowi nie wręczono oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, bądź bez wypowiedzenia, również sam powód takiego oświadczenia ze swej strony nie sporządził. Umowa o pracę łącząca strony była umową zawartą na czas nieokreślony, więc nie mogła ulec rozwiązaniu z upływem czasu, na jaki została zawarta. Wreszcie brak jest również spełnienia jakichkolwiek przesłanek wygaśnięcia umowy z mocy prawa. Jednocześnie Sąd ustalił, że obie strony złożyły zgodne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę dopiero na posiedzeniu rady nadzorczej pozwanej spółdzielni dnia 27 października 2012 roku. Przemawia za tym zgodne oświadczenie obu stron, że od października 2012 roku strony będzie łączyć zamiast umowy o pracę - umowa zlecenia. Takie oświadczenie należy na gruncie prawa pracy zakwalifikować jako rozwiązanie umowy o pracę w trybie za porozumieniem stron. Wobec tego Sąd uznał, że umowa o pracę została rozwiązana dopiero dnia 27 października 2012 roku, ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2012 roku. Strony ustaliły, że we wrześniu wiązać ich będzie umowa cywilnoprawna tj. zlecenia. Oznacza to więc, że umowa o pracę łączyła strony w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku, czyli w okresie spornym.

Sąd ustalił ponadto, że w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku powód stawiał się w pracy, wobec czego umowa była faktycznie wykonywana. Jednocześnie nie jest zasadny argument pozwanej, która powołuje się na brak zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego zdolność powoda do pracy po dniu 26 maja 2012 roku. Zgodnie z art. 229 § 2 KP pracownik podlega okresowym badaniom lekarskim. W przypadku niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni, spowodowanej chorobą, pracownik podlega ponadto kontrolnym badaniom lekarskim w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Z kolei art. 229 § 4 KP stanowi, że pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie. Jak jednak słusznie wskazuje się w orzecznictwie dopuszczenie pracownika do pracy bez aktualnych badań profilaktycznych nie jest okolicznością, która mogłaby przemawiać za nieważnością stosunku pracy, gdyż dopuszczenie do pracy bez aktualnego badania lekarskiego nie jest elementem czynności prawnej (oświadczenia woli) zawarcia umowy o pracę (tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 26 października 2017 roku, sygn. akt III AUa 927/17, SA w G. w wyroku z dnia 28 grudnia 2016 roku, sygn. akt III AUa 1351/16, czy SN w wyroku z dnia 7 lipca 2005 roku, sygn. akt II UK 275/04). Ponadto słusznie wskazał SA w G. w przywołanym wyżej wyroku III AUa 1351/16, że na podstawie zarzutu nieprzeprowadzenia wymaganych badań lekarskich nie można także kwestionować gotowości ubezpieczonego do pracy, jeżeli praca była świadczona. Przywołać należy również pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 21 czerwca 2005

roku, sygn. akt II PK 319/04, gdzie SN słusznie wskazał, że pracownik stawiający się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.) nie ma obowiązku dostarczenia orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy, o którym mowa w art. 229 § 2 k.p. Jeżeli pracownik stawi się do pracy i zgłosi gotowość jej wykonywania, obowiązek skierowania go na kontrolne badania lekarskie spoczywa na pracodawcy.

Reasumując, w niniejszej sprawie to na pozwanym pracodawcy ciążył obowiązek wystawienia skierowania do lekarza medycyny pracy. Powód nie miał obowiązku sam zajmować się uzyskaniem takiego orzeczenia. Nie można również przyjąć, że powód jako prezes zarządu powinien sam sobie takie skierowanie wystawić, ponieważ czynności w imieniu pracodawcy wobec powoda wykonywała rada nadzorcza pozwanej spółdzielni i to ona powinna się tym zająć. Ponadto podkreślić należy, że wykonywanie przez powoda pracy po dniu 26 maja 2012 roku bez wymaganego zaświadczenia lekarskiego w żaden sposób nie uprawnia wniosku o nieważności umowy o pracę łączącej strony w tym okresie. Wobec tego argumentacja pozwanej w tym zakresie jest niesłuszna.

Wobec powyższego Sąd uznał, że strony łączył stosunek pracy w okresie od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku.

W tym miejscu należy przejść do rozpoznania drugiego z roszczeń podniesionych przez powoda tj. o wynagrodzenie za pracę za okres od 26 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku. Zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Z ustaleń Sądu wynika, że powód po 26 maja 2012 roku przychodził do pracy i wykonywał ją. Wobec tego przysługuje mu za ten okres wynagrodzenie za pracę. W toku postępowania pozwany podnosił, że na jednym z posiedzeń Rady Nadzorczej z dnia 29 października 2012r. (k. 48) powód zrzekł się prawa do wynagrodzenia za sporny okres. Sąd wyjaśnia jednak, że zgodnie z treścią art. 84 k.p. pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę. Zatem nie są dopuszczalne żadne czynności prawne pracownika, na mocy których zobowiązywałby się do nieodpłatnego wykonywania pracy lub zwalniałby pracodawcę z obowiązku zapłaty wynagrodzenia.

Jednocześnie Sąd wyjaśnia, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostawało rozstrzygnięcie, które zapadło w sprawie z powództwa J. Z. przeciwko(...)w S. w sprawie o zapłatę kwoty 1.600,00 zł z tytułu łączącej strony umowy zlecenia za pracę świadczoną we wrześniu 2012r. (przekazanej postanowieniem tutejszego Sądu). W sprawie o sygn.. I C 541/17 zapadł wyrok oddalający powództwo z uwagi na rezygnację przez powoda z wynagrodzenia. Należało jednak mieć na uwadze, że we wrześniu 2012r. stron procesu nie łączył już stosunek pracy, a jedynie stosunek cywilnoprawny, co oznacza, że powód był uprawniony do zrzeczenia się wynagrodzenia za wrzesień 2012r z umowy cywilnoprawnej.

Strona pozwana w toku postępowania nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia powoda z umowy o pracę. Wobec tego Sąd uznał, że powodowi przysługuje wynagrodzenie za pracę w kwocie 2.350,00 zł miesięcznie i na tej podstawie zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwoty:

- 2.350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2012 roku,

- 2.350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za lipiec 2012 roku oraz

- 2.350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za sierpień 2012 roku.

Odnośnie wynagrodzenia za maj 2012 roku, to należna powodowi kwota tytułem wynagrodzenia wynosi 455,81 zł. Sąd miał na uwadze, że w toku postępowania powód cofnął powództwo w tym zakresie na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2019 roku. Zgodnie z art. 469 KPC Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała

słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Taka sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, dlatego Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za pracę za maj 2012r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Na podstawie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016r., poz. 623) Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa koszty poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania.